

Minder dan niks

Van Bret Easton Ellis verscheen eerder bij uitgeverij Anthos

American Psycho

De wetten van de aantrekkingskracht

Glamorama

Lunar Park

De figuranten

Bret Easton Ellis

Minder dan niks

Vertaald door Balt Lenders

Anthos|Amsterdam

Eerste druk 2001

Vijfde druk 2010

ISBN 978 90 414 1639 1

© 1985 Bret Easton Ellis

© 2001 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Less Than Zero*

Oorspronkelijke uitgever Knopf

Omslagontwerp © Parra

Foto auteur © Gamma/Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem

Deze roman is geheel verzonnen. Namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen zijn of het product van de verbeelding van de schrijver of zijn fictief gebruikt. Gelijkenissen met actuele gebeurtenissen, omstandigheden of personen, levend of dood, zijn volkomen toevallig.

Voor Joe McGinniss

This is the game that moves as you play...

X

There's a feeling I get when I look to the West...

Led Zeppelin

Mensen zijn bang om in te voegen op de snelweg in Los Angeles. Dat is het eerste dat ik hoor als ik weer terug ben in de stad. Blair haalt me op van LAX en slaakt deze verzuchting op het moment dat haar auto de invoegstrook oprijdt. Ze zegt: 'Mensen zijn bang om in te voegen op de snelweg in Los Angeles.' En al hoef ik helemaal niks achter die zin te zoeken, hij blijft irritant lang in mijn hoofd hangen. Niks lijkt verder nog belangrijk. Niet het feit dat ik achttien ben en het december is en dat de vlucht bepaald geen pretje was geweest en dat het stel uit Santa Barbara, dat in de eerste klas tegenover me zat, knap dronken was geworden. Niet de modder die eerder die dag op een vliegveld in New Hampshire tegen de pijpen van mijn spijkerbroek was gespat, wat min of meer koud en slonzig had aangevoeld. Niet de vlek op de mouw van het verkreukelde, klamme shirt dat ik aanheb, een shirt dat er nog fris en schoon had uitgezien vanmorgen. Niet de scheur die ik in de hals van mijn grijswollen ruitjesvest heb en die op een vage manier oostkustachtiger aandoet dan voorheen, vooral naast Blairs smeteloze strakke spijkerbroek en haar lichtblauwe T-shirt. Dit lijkt allemaal in het niet te vallen bij die ene zin. Het lijkt gemakkelijker om te horen dat mensen bang zijn om in te voegen dan 'ik ben er vrij zeker van dat Muriel anorexia heeft' of om de zanger op de radio over magnetische golven te horen schreeuwen. Niks lijkt nog be-

langrijk voor me behalve die dertien woorden. Niet de warme windstoten die de auto over het verlaten asfalt van de snelweg lijken te stuwen, of de vage geur van marihuana die nog flauwtjes in Blairs auto hangt. Het enige dat ertoe doet is dat ik een jongen ben die voor een maand naar huis komt en dat ik een afspraak heb met iemand die ik vier maanden niet heb gezien en dat mensen bang zijn om in te voegen.

12

Blair rijdt van de snelweg af en komt bij een rood stoplicht. Een harde windstoot doet de auto even schommelen en Blair glimlacht en zegt zoiets als dat we de kap misschien omhoog moeten doen en zoekt een ander radiostation op. Als we mijn huis naderen moet Blair stoppen omdat daar vijf werklui bezig zijn de palmboomresten die tijdens de stormwind naar beneden zijn gekomen op te ruimen en de bladeren en de dode stukken bast op een grote rode truck te laden, en Blair glimlacht opnieuw. Ze stopt bij mijn huis en de poort staat open en ik stap uit de auto, verrast als ik voel hoe droog en heet het is. Ik blijf daar een hele tijd zo staan en nadat ze me de koffers uit de kofferbak heeft helpen tillen, grijnst Blair naar me en vraagt: 'Wat is er loos?' en ik zeg: 'Niks,' en Blair zegt: 'Je ziet bleek,' en ik haal mijn schouders op en we nemen afscheid en ze stapt in haar auto en rijdt weg.

Niemand thuis. De airconditioner staat aan en het huis geurt naar dennen. Er ligt een briefje voor me op de keukentafel waarop staat dat mijn moeder en mijn zussen uit zijn, kerstinkopen doen.

Vanwaar ik sta kan ik de hond bij het zwembad zien liggen, zwaar ademend in zijn slaap, zijn vacht dooreengewoeld door de wind. Ik loop de trap op, langs het nieuwe dienstmeisje dat naar me glimlacht en schijnt te begrijpen wie ik ben, en langs de kamers van mijn zussen, die er allebei nog hetzelfde uitzien, alleen met andere knipsels uit de *Gentlemen's Quarterly* tegen de muur geplakt, en ga mijn kamer binnen en zie dat die niet is veranderd. De muren zijn nog wit; de platen staan nog waar ze stonden; de televisie is niet aangeroerd; en de jaloeziën staan nog steeds open, net zoals ik ze heb achtergelaten. Het lijkt wel alsof mijn moeder en het nieuwe meisje, of misschien het oude meisje, mijn kast hebben opgeruimd toen ik weg was. Er ligt een stapel stripboeken op mijn bureau met daarop een briefje waarop staat: 'Wil je deze nog houden?'; en ook een briefje dat Julian heeft gebeld en een kaart met 'Fuck Christmas' erop. Ik sla hem open en binnenin staat: 'Let's Fuck Christmas Together', een uitnodiging voor Blairs kerstparty. Ik leg de kaart neer en merk dat het echt koud begint te worden in mijn kamer.

13

Ik trek mijn schoenen uit en ga op het bed liggen en voel aan mijn voorhoofd om te zien of ik koorts heb. Ik denk van wel. En met mijn hand op mijn hoofd kijk ik voorzichtig naar de poster achter glas die boven mijn bed tegen de muur hangt, maar ook deze is niet veranderd. Het is de campagneposter voor een oude plaat van Elvis Costello. Elvis kijkt langs me heen, met dat schampere, ironische glimlachje op zijn lippen, en staart uit het raam. Het woord 'Trust' zweeft boven zijn hoofd en zijn zonnebril, één glas rood en het andere blauw, is tot bijna halverwege zijn neus naar beneden geduwd zodat je zijn ogen kunt zien, die een tikkeltje loensen. Maar de ogen zijn niet op mij gericht. Ze zijn alleen op iemand gericht die bij het raam staat, maar ik ben te moe om overeind te komen en bij het raam te gaan staan.

Ik pak de telefoon en bel Julian op, stomverbaasd dat ik zijn nummer nog weet, maar er wordt niet opgenomen. Ik ga rechtop zitten en kan door de jaloeziën heen de palmbomen wild zien zwiepen, eigenlijk buigen, in de hete wind, en daarna kijk ik weer naar de poster en dan wend ik me af en kijk vervolgens weer opnieuw naar de glimlach en de spottende oogjes en het rode en het blauwe glas, en ik kan nog steeds horen dat mensen bang zijn om in te voegen en ik probeer van de zin af te komen, hem uit te wissen. Ik zet MTV aan en bedenk dat ik ervan af zou kunnen komen en kon gaan slapen als ik wat valium had en dan denk ik aan Muriel en voel me een beetje misselijk terwijl de videoclip voorbij beginnen te flitsen.

Ik neem Daniel mee naar de party van Blair die avond en Daniel draagt een zonnebril en een zwart wollen jasje en een zwarte spijkerbroek. Hij draagt ook zwarte suède handschoenen omdat hij zich een week eerder in New Hampshire ernstig aan een stuk glas heeft verwond. Ik was met hem naar de eerste hulp in het ziekenhuis gegaan en had staan kijken hoe ze de wond hadden gereinigd en het bloed hadden afgewassen en er draad doorheen gingen naaien tot ik me misselijk begon te voelen en vervolgens ben ik in de wachtkamer gaan zitten om vijf uur 's morgens en hoorde de Eagles 'New Kid in Town' zingen en kreeg erg veel zin om terug te gaan. We staan voor de deur van Blairs huis in Beverly Hills en Daniel klaagt dat de handschoenen aan de draadjes vastplakken en dat ze te strak zitten, maar hij trekt ze niet uit omdat hij niet wil dat mensen het dunne zilverdraad uit de huid van zijn duim en vingers zien steken. Blair doet de deur open.

'Hé, stuk,' roept Blair uit. Ze draagt een zwart leren jack en bijpassende broek en geen schoenen en ze omhelst me en kijkt dan naar Daniel.

'En wie is dat?' vraagt ze met een grijns.

'Dit is Daniel. Daniel, dit is Blair,' zeg ik.

Blair steekt haar hand uit en Daniel glimlacht en schudt hem zacht.

'Nou, kom binnen. Vrolijk kerstfeest.'

Er zijn twee kerstbomen, een in de woonkamer en een in de studeerkamer, en allebei zijn ze versierd met fonkelende donkerrode lampjes. Er zijn mensen op het feest van mijn oude school en de meesten heb ik na het eindexamen niet meer gezien en ze staan allemaal vlak naast de twee gigantische bomen. Trent, een fotomodel dat ik ken, is er ook.

'Hé, Clay,' zegt Trent, die een rood met groene Schots geruite sjaal om zijn nek heeft geslagen.

'Trent,' zeg ik.

'Hoe staat 't ermee, kanjers?'

'Uitstekend. Trent, dit is Daniel. Daniel, dit is Trent.'

Trent steekt zijn hand uit en Daniel glimlacht en zet zijn zonnebril recht en schudt hem dan lichtjes.

'Hé, Daniel,' zegt Trent. 'Waar studeer jij?'

'Met Clay,' zegt Daniel. 'En jij dan?'

'Op UCLA, of zoals oosterlingen graag zeggen: op UCRA.' Trent imiteert 'n oude Japanse man, met spleetogen, gebogen hoofd en gekscherend uitgestoken voortanden en lacht dan alsof hij dronken is.

'Ik zit op de Universiteit voor Simpele Californiërs,' zegt Blair, nog steeds met een grijns en met haar vingers door haar lange blonde haar gaand.